

Nicolae Dorel Trifu**Psalmul căutării**

Când izgonit, cădeam din cerurile Tale,
 ademenit de Pomul Cunoașterii de Sus,
 precum de mierea florii ascunsă-ntr-o petală –
 când ființa-n vecie – neîntrupat – lisus –
 pe aripile mele de ceară brumărie
 sticlea-nghetând, sudoarea regretelor fierbinți
 precum plânsori de îngeri, din piscuri de Tărie,
 luceau în Raiul Verde al primilor părinți...
 De-ar picura pe aștri o ființare-n Har
 iar setea de fire s-ar preschima în zei,
 cum clorofila albă a Crinului stelar
 mireasma de petale ar întrupa-o-n miei...
 De-ar fi o noapte lungă ca la-nceput de lume
 când, în genunchi, sui-voi pe Muntele de sare
 ori, surd, să strig – urcând – fără de grai, un nume
 visat cândva-n Grădina Măslinului cel Mare...
 Așa-mi ziceam – în Rugă – când, azvârlit din Rai,
 tot pribegeam prin vreme, în văgăuni – sub punți –
 că rareori găseam în Cântecul de nai
 o alinare blândă, când Pan doinea în munți...

Dar azi, Te caut, Doamne, precum un orb – vederea –
 ce-a răsărit din Ochiul Vederii Tale Sfinte,
 când peste mări plutește – stelară – privegherea
 aceleiași Lumini a Duhului, Părinte...

Și întornând în veacuri, adesea, nu mai știu
 când zic singurății-mi să plece în Pustiu !

Privegheri (5)

(septete)

Aprins-ai, Doamne, la-nceputuri –
 când prin Cuvânt zidit-ai Lumea –
 peste-ale Tale sfinte ciuturi,
 în Apa vie, de Fântâni stelare,
 Lumina Albă ce o scuturi
 pe frunți și guri, ca flori de sare!...
 ...De aprindeai și-n suflete Lumină,
 mai înnopta a trupurilor tină?

o

Tu, Pomul Vieții ne ești, Doamne –
 din Tine, câți se-nfruptă-n foame? –
 de-aceea-au dat cu pietre-n Ramu-Ți
 cei ce te-au vrut golit de poame?!
 câți s-au hrănit cu Rodu-Ți sfânt?
 ...Când strugurii sunt acri pentru vulpe,
 fămânzii, Doamne, vin... să te „disculpe”...

o

Durerea mea e, Doamne, -a tuturor –
 iar dacă Tu, din cer, zări-vei plânsu-mi –
 vei ști că-n mine plânge-o lume. Ora
 de vise ori de tristeți răsare-n mine. Însumi
 sunt bob de mei, cum picătura ploii în ocean.
 ...Revarsă-asupra-mi, ape și durere
 când lumea-ntreagă suferință-Ți cere...

o

Tu biruit-ai, Doamne, cu Binele tot Răul!,
 poruncă grea Tu datu-ne-ai odată:
 – lubiți-vă vrăjmașii de vreți a-nvinge hăul
 de frig și de tristețe, de ură-ntunecată!
 Iubirea de vrăjmași ai predicat pe-un Munte.
 Înțelepciunea-Ți, Doamne, din Patria cerească
 și Soarele Iubirii-Ți fac Harul să-nflorească...

o

Mari aripi, Doamne, am avut odată –
 când învățasem zborul „din cădere” –
 când nu știam nimic despre durere
 că nu pierdusem Raiul, niciodată!
 Nici de speranță nu știam, Părinte.
 Doar izgonit am învățat ce-i clipa,
 și-mi pipăi locul unde-a fost aripa...

o

Mi-ai dat un grai ce-i prețiosu-Ți dar
 și-n el mi-ai semănat cerești cuvinte;
 mi-ai spus, cândva, – parcă-ntr-un vis – că-i Har!
 și că prin el pot să-Ți vorbesc, Părinte.
 ...Și Ți-am vorbit – adesea – cu păcat!
 De-aceea, Doamne, ruga-mi e-o durere:
 că nu-mi dăduși... doar Taina din Tăcere...

o

Mă uit la păsări, Doamne, și la îngeri:
 ce fericite par, tăcutele făpturi!
 ce nesfârșite-or fi ale lor plângeri,
 că n-au un grai de vorbitoare guri,
 că nu-și rostesc simțirea în cuvinte!
 ...Ori, poate, Doamne, „graiul” li-e iubirea
 de-a le fi dat – ca Taină – Fericirea?

o

Mereu citesc din marea-Ți Carte, Doamne:
 privesc Natura – Opera-Ți Măiastră –
 sunt peregrinul rătăcit în toamne,
 care ascultă Cântecul de astră –
 de nu s-ar stinge Flacăra stelară!
 ...Cum să-mi deschid urechea – pururi oarbă –
 să-Ți vadă, Doamne, Muzica ta, albă?...

o

În regnul mineral de voi ajunge, Doamne,
 un peregrin al Pietrei, sub pânzele morgane,
 dă-mi, rogu-Te-ntrupare în firul de nisip –
 sau călător astral – pe zări – între arcane –
 să nu am timp, nici spațiu, nici vraja vreunui chip!
 ...De-oi adăsta, vreodată, sub raza-Ți, miere albă:
 la gât, unei sirene, să-i fiu un bob de salbă...

o
Doar în biserici – Calea – am găsit,
miel rătăcit de Turma Ta cea sfântă;
de un mileniu, cugetu-mi cernit –
sub Slava Ta, din lacrimi cuvântă –
sunt printre plante, nor pierdut în mit...
Numai prin ruga-mi, Doamne, Te mai strig:
vuieste Sumbra dintr-un Corn de frig...

o
Cu lampa-aprinsă în amiaza mare,
un înțelept „hazliu“ tot căuta un... om!
asemeni lui, Iisus, cărându-și în spinare
povara Crucii Sale, va căuta un... Pom
al cărui Rod amar s-a fost numit Golgota...
De-aceea, Domnul pus-a și durere
la nașterea ființei, ce-i tot o Înviere?

Între Fântâni celeste

(Glossindă)

Pogoară Cel-Ce-este
din Slava Sa stelară,
între Fântâni celeste
spre lumea de nectară.

Din Cerul Milei Sale
pogoară-n Carul sferic
în strai siderale,
printre lumini, feeric...

Când veșnicia cântă
la cosmica rodire,
de-a Lui Lumină Sfântă
palpită-n Cer, Iubire!

În lumile astrale
se face Dimineată
și plâng silfide pale
pe-un Abraham de gheață...

Pogoară Cel-Ce este
Din Cerul Milei sale
Când veșnicia cântă
În lumile astrale...

Psalmul rătăcirii

Vrui să te caut, Doamne, dar mi-e frică:
Mi-e cugetul sărac, iar vorba-mi e pitică...
Râvneam, pierdut prin secolii, să-Ți mulțumesc, Părinte,
În graiul meu de frunze și foșnete – fierbinte –;

Pe când eram un plop fremătător sub Slavă –
Cercam un cântec sferic, din ramuri, pe-o octavă,
Dar Îți cânta Pădurea, cu triluri de Măiastră,
Când ceru-și destrăma perdeaua lui albastră
Iar murmurul meu palid – ca un oftat de floare –
Neauzit de Tine, zburătăcea sub soare –
Se contopea-n Concertul Pământului, tăcut,
Ce din Tăcerea-Ți sacră, tot rodu-i s-a născut...

Iar azi, captiv în regnul frenetic, animal,
Tot mai aud foșnirea de plânset vegetal;
Și simt gondole repezi că-mi lunecă pe sânge
Fără vâslași la proră, din rătăcirii nătânge –
Al căror far, în nopțe, e inima-mi cu vise,
Cum o sirenă-n mare, ce-i cântă lui Ulysse...

Paharul

lui Nino Stratan – in memoriam

Mi-ai dăruit Paharul tău regesc
să-l am ca amintire de la tine –
așa mi-ai spus, în graiul românesc –
când mai credeam că gestul... e de bine!

N-am bănuț că-n liniștea-ți din glas
ai zăvorât furtuna disperării;
și-ai spus „Adio“ vieții ce-a rămas
ca o iubită pe peronul gării,

Că trenul vieții tale,-ncet, pornise
la un semnal al gândului de noapte;
că eu eram rătăcitor Ulysse
abia întors, la tine, dinspre moarte.

Păreai un prinț al ierbii, în exil,
un candidat la fericirea vieții,
deși aveai doar gesturi de Copil
care-a venit de pe tărâmul ceții.

Păreai a fi chiar regele Pădurii,
că-nveșnicești ca fluierul lui Pan –
tu nu purtai la șold securea urii –
nu te-ascundeai în nici un cal troian.

Tot viu mi-apari în cuget, când te invoc postum –
ca azi, când straiul iernii, îndoliat de-o stea –
aprinde pe zăpezi, reci candelile de fum
iar tu, cum o nălucă te înveșmânți în nea ...

Prietene plecat de silă și pustiu,
sublim Poet zidit în templul din Cuvânt,
închin acum Paharul cu sufletul tău viu,
când îți aud suspinul de soare și pământ ...